

σημειώσεις

Και τώρα; Τι σηματοδοτεί άραγε η ανακοίνωση της κυβέρνησης για εσπευσμένη έναρξη της διαδικασίας προεδρικής εκλογής στις 17 Δεκέμβρη; Βρήκε ο Σαμαράς τους 180 και πάει να καρφώσει ένα δυνατό καρφί στο νεότερο φέρετρο που παρουσίασε ο Ντάισελμπλουμ με την ανακοίνωση για “δύμηνη” παράταση του προγράμματος; Ή μήπως επειδή δεν βρήκε ..πελάτες, τρέχει να εκβιάσει τις εξελίξεις ώστε με ένα συνδυασμό καταστροφολογίας και προβοκάτσιας να σώσει ότι μπορεί στις εκλογές;

Ας μιλήσουμε στα ίσα.

Η “**πολιτική στρατηγική των 180**” για την συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, ήταν και είναι ολόσωστη. Για την ακρίβεια ήταν μονόδρομος. Για μια κυβέρνηση ισχνής λαϊκής μειοψηφίας που κυβερνάει ως τώρα ελέω τρόικας, Πράξεων Νομοθετικού Περιεχομένου, κρατικής καταστολής και κινηματικής αφασίας της αντιπολίτευσης, η μεταφορά του παιχνιδιού στο πεδίο της Βουλής και των επαγγελματιών βουλευτών που τους κόβονται τα ήπατα στην ιδέα ότι θα χάσουν την κουτάλα με τα ζουμιά, είναι ένας εντελώς λογικός προσανατολισμός.

Η προσπάθεια ανατροπής της προσπάθειας μακροημέρευσης της άθλιας συγκυβέρνησης μέσα από μια πραξικοπηματική στην ουσία λογική και σε πλήρη δυσαρμονία με τον πολιτικό κοινοβουλευτικό συσχετισμό, ήταν και είναι κάτι παραπάνω από αναγκαία. Από αυτό όμως, έως τον περιορισμό σχεδόν του συνόλου της δράσης του ΣΥΡΙΖΑ στη λεγόμενη “**πολιτική στρατηγική των 120**”, υπάρχει τεράστια διαφορά. Η τελευταία αποτελεί τραγική απόδειξη ότι το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης, επιμένει να επιλέγει ως πεδίο και όριο της πολιτικής του, ακριβώς το γήπεδο που πλεονεκτεί ο αντίπαλος.

Αντίθετα, μέσα στον χειμαζόμενο κόσμο, εκεί που πρωταγωνιστεί η λαϊκή οργή και δυσαρέσκεια, ειδικά μπροστά και στο νέο μνημόνιο, όχι μόνο λείπουν οι προσπάθειες για μια αντεπίθεση του μαζικού κινήματος, αλλά καλλιεργείται η **λογική της αναμονής της κάλπης και της κυβερνητικής αλλαγής**.

Ανεξάρτητα από τους 120 ή τους 180, αν δεν ανατραπεί από τα αριστερά αυτή η μυωπική γραμμή, κυοφορούνται δύσκολες μέρες για εργαζόμενους, ανέργους και συνταξιούχους.

Όχι, **ΔΕΝ** είναι όλα θολά.

Δυστυχώς τα πράγματα είναι απολύτως ξεκάθαρα, όσο και δύσσομα: Η λιτότητα διαρκείας, με παράλληλη εξάρθρωση των εργασιακών σχέσεων και πολιτικό εξανδραποδισμό του εργατικού κινήματος, έχει ήδη δρομολογηθεί, με τα θεσμικά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης να βρίσκονται στη θέση του μηχανοδηγού.

Η λεγόμενη γραμμή Ενισχυμένης Εποπτείας και Προληπτικής Στήριξης (ECCL), είναι το όχημα μεταφοράς στη νέα περίοδο. Αν οι συνάξεις στο Λονδίνο οικονομικών στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ με τους εκπροσώπους των τοκογλύφων, έθεσαν το αίτημα της **ανοχής** της αυριανής κυβέρνησης αν αυτή συμπεριφερθεί “εντός του πλαισίου”, η απόφαση του Eurogroup έδωσε την **απάντηση**: Το αφεντικό είναι η ΕΕ και ειδικότερα η ευρωζώνη μέσω της χρηματοδοτικής ροής. Ένας ΣΥΡΙΖΑ πού όπως λέει ο πρόεδρός του “δε θα πάει να πουλήσει τσαμπουκάδες, αλλά να πείσει τους εταίρους μας”, θα βρεθεί μπροστά στην προοπτική του **ακαριαίου θανάτου**, χωρίς κανένα πολιτικό χρόνο. Είτε να γονατίσει εντελώς, παραδίδοντας τα πάντα, χωρίς “ναι μεν, αλλά”, είτε να γευτεί την ταπεινωτική ανατροπή χωρίς όρους αναίρεσής της από ένα λαϊκό παράγοντα απροετοίμαστο για την αναπόφευκτη μάχη.

“Μα, δεν κινείται ο κόσμος, τι να κάνουμε;” Γνωστό το **άλλοθι**, που επιδιώκει να παρακάμψει τις τεράστιες πολιτικές ευθύνες για την καλλιέργεια ενός άκρατου κυβερνητισμού, με ήδη μεγάλες αρνητικές συνέπειες στην καθήλωση των κοινωνικών αγώνων και την ανακοπή της λαϊκής αυτοπεποίθησης.

Είναι έτσι;

Την ίδια στιγμή κύκλοι του ΣΥΡΙΖΑ μιλούν για μια σκοτεινή στρατηγική της ΝΔ, με αφορμή την απεργία πείνας του νεαρού αναρχικού Νίκου Ρωμανού: “Η κυβέρνηση επιδιώκει τον θάνατό του, αυτός προκαλεί μια τυφλή και άναρχη έκρηξη του αντεξουσιαστικού χώρου και μέσα σε ένα κλίμα τρόμου η ΝΔ ανακτά την ηγεμονία και παίρνει τις εκλογές”.

Μία και μόνη ερώτηση πάνω σε αυτό το συλλογισμό και αυτή δεν αφορά μόνο τον ΣΥΡΙΖΑ:

Αλήθεια, είναι δυνατός ένας ανώριμος και βίαιος ξεσηκωμός, με αφετηρία τη θαρραλέα στάση ενός 21χρονου χωρίς πολιτικές πλάτες, ενώ είναι μηδενισμένες οι δυνατότητες για ένα συνειδητό, ανένδοτο πανεργατικό, παλλαϊκό ξεσηκωμό, στηριγμένο και στην κοινή δράση όλων των ρευμάτων της μαχόμενης αριστεράς, που θα έκανε τον φόβο να αλλάζει στρατόπεδο;

Και μόνο το να τίθεται ένα τέτοιο ερώτημα, σημαίνει ότι η αριστερά δεν είναι στο ύψος των περιστάσεων, αλλά σε ομολογία ήττας. Θα ήταν χρησιμότερη αν σταματούσε να μαδά τη μαργαρίτα και να σιχτιρίζει τον κόσμο...